

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **P. H.**, zast. Mgr. Ing. Vlastimilem Němcem, advokátem se sídlem Kadaňská 3550/39, Chomutov, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2016, čj. KUJI 53410/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 7. 2017, čj. 41 A 54/2016-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Velké Meziříčí (dále jen „správní orgán“) ze dne 14. 12. 2015, čj. DOP/31797/2015/3936/2015-troja, byl žalobce (dále „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Měl se jej dopustit tím, že jako řidič osobního vozidla dne 9. 7. 2015 na dálnici D1 překročil nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h o nejméně 21 km/h. Za přestupek mu správní orgán uložil pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Proti rozhodnutí podal odvolání, o kterém žalovaný rozhodl tak, že odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu.

[2] Následně podal stěžovatel u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud rozsudkem uvedeným v záhlaví žaloby jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že s ohledem na průběh správního řízení nebylo nutné stěžovatele osobně vyslechnout z důvodu zjištění skutkového stavu. Proto bylo v pořádku, pokud správní orgán předvolal k ústnímu jednání pouze zástupce stěžovatele. Ten se mohl seznámit s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Osobní účast stěžovatele na jednání nebyla nutná. Dále uvedl, že měření rychlosti bylo provedeno na základě zákonného zmocnění a z ničeho nevyplývá, že by při měření rychlosti došlo k jakékoli nezákonnosti. Stěžovatel neuvedl žádná relevantní tvrzení, proč se domnívá, že by měření neproběhlo v souladu s návodem k použití radarového zařízení a zároveň nevyvstaly konkrétní pochybnosti o způsobilosti policistů tento radar obsluhovat. Měření proto proběhlo v souladu se zákonem. Žádosti stěžovatele o přezkum kalibrace měřicího zařízení nebylo vyhověno, neboť přezkoušení měřicího zařízení je na místě tehdy, pokud vyjde najevo jakákoli pochybnost o správnosti měření. Ze správního spisu však nevyplývá žádná okolnost nasvědčující tomu, že by při měření rychlosti vozidla došlo k chybě. Na základě doloženého ověřovacího listu bylo zjištěno, že rychloměr byl způsobilý k měření rychlosti po dobu jednoho roku od jeho ověření, tj. do 18. 11. 2015.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítal, že zmocněnec z řad advokátů není oprávněn vypovídat za stěžovatele do protokolu o výsledku obviněného z přestupku. Tuto výpověď může poskytnout pouze sám přestupce a správní orgán proto pochybil, pokud nepředvolal a následně nevyslechl přímo stěžovatele. Dále namítal, že měřicí zařízení nebylo použito v souladu s návodem k obsluze. S odkazem na rozhodnutí Městského úřadu v Žatci a vyjádření společnosti RAMET a.s. ve věci projednání přestupku Městského úřadu Podbořany poukázal na skutečnost, že pokud je vozidlo zachyceno na okraji prostoru radarového svazku, je důkaz o rychlosti vozidla na snímku neprůkazný. Z obrazového materiálu není zřejmé nastavení přístroje, ani zda byl správně použit. Zpochybnil proškolenost příslušníků Policie ČR k nastavení a ovládání rychloměru a poukázal, že nebylo vyhověno jeho požadavku na doložení osvědčení o způsobilosti k používání radaru příslušníky Policie ČR s odkazem na nadbytečnost a přepjatý formalismus. Dále namítal, že má důvodné podezření o chybnosti měření přístroje, a proto odmítnutím jeho žádosti o přezkoušení rychloměru bylo upřeno jeho právo na spravedlivý proces, jakož i právo na objasnění věci bez důvodných pochybností. Závěrem navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel následně kasační stížnost doplnil o podrobnější rozbor rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, ve kterém se soud zabýval skutkově obdobným případem a poukázal na nedostatečně provedené dokazování v řízení před správním orgánem. Poukázal také na nedostatečné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu ve vztahu k odmítnutí návrhů na provedení důkazu.

[6] Žalovaný k podané kasační stížnosti uvedl, že odkazuje na odůvodnění krajského soudu, své vyjádření k žalobě, trvá na věcné správnosti svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s., přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost, popřípadě jinou vadu řízení před soudem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nicméně své důvody dále blíže nekonkretizoval.

[9] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu, žalovaného i krajského soudu jsou dostatečně přezkoumatelně odůvodněny. Vadu nepřezkoumatelnosti ani jinou vadu řízení soud ve věci nezjistil.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že není zřejmé, zda bylo měřicí zařízení používáno v souladu s návodem k obsluze. Dále namítal, že příslušníci Policie ČR nemuseli být řádně proškoleni k ovládání rychloměru, neboť v řízení nebylo doloženo osvědčení o jejich způsobilosti. Nejvyšší správní soud tyto námítky neshledal důvodnými. Předně je třeba uvést, že totožnými námitkami se vyčerpávajícím způsobem zabýval již krajský soud v řízení o žalobě stěžovatele a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že „[o]becně vzato je třeba vycházet z pracovního (a tedy zpochybnitelného) předpokladu, že policistům jsou svěřovány úkoly odpovídající jejich kvalifikaci a pracovními zařazení a že jsou k nim adekvátně proškoleni.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, čj. 2 As 202/2014-50, bod [36]). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, čj. 2 As 161/2016-52, platí, že „[s]právní soudy ani správní orgány projednávající přestupky zde nejsou od toho, aby zkoušely příslušníky Policie ČR, jestli osvědčení o jejich schopnosti používat silniční radar je v souladu se skutečností, ale musí z této skutečnosti vycházet, ledaže by vyvstaly konkrétní pochybnosti o způsobilosti policistů radar obsluhovat.“ Závěry těchto rozsudků lze shrnout tak, že nejsou-li k pochybnostem dány konkrétní důvody, pak lze vycházet z předpokladu, že měření prováděl policista, který je k této činnosti dostatečně proškolen. Stěžovatel však, obdobně jako ve výše uvedené věci, neuvedl žádná relevantní tvrzení, proč se domnívá, že byl rychloměr použit v rozporu s návodem k obsluze. Stejně tak neuvedl relevantní důvod, aby bylo možné pochybovat o proškolení příslušníků Policie ČR, kteří prováděli měření.

Uvedl pouze, že je to hypoteticky možné. Jestliže nejsou přestřeny konkrétní důvody, aby bylo možné pochybovat o správnosti postupu měření a proškolenosti obsluhy zařízení, nemá Nejvyšší správní soud důvod pochybovat o korektnosti uskutečněného měření.

[11] Stěžovatel dále namítal, že mu bylo odepřeno právo vyjádřit se k obvinění z přestupku. Správní orgán nejdříve vyzval k účasti na ústním jednání přímo stěžovatele. Po obdržení plné moci však doručoval opakované předvolání pouze jeho zástupci, čímž měl správní orgán pochybit, neboť měl doručovat přímo stěžovateli. Jeho osobní účast byla na ústním jednání nutná.

[12] Podle § 20 odst. 1 správního řádu platí, že *„fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.“* Nejvyšší správní soud po prostudování správního spisu zjistil, že správní orgán doručoval přímo stěžovateli na adresu jeho trvalého pobytu, a to do okamžiku obdržení plné moci k zastupování stěžovatele. Plná moc, založena na č. l. 24 spisu prvostupňového správního orgánu, byla správnímu orgánu doručena dne 9. 11. 2015. Ten poté doručoval pouze zástupci stěžovatele. Podle § 34 odst. 2 správního řádu platí, že *„[s] výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci“*. Takovým úkonem může být např. výslech účastníka ve sporném řízení a podobné úkony, které z logiky věci nemůže učinit zmocněnec. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu však úkonem ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu není předvolání k ústnímu jednání, včetně řízení ve věcech přestupků (rozsudek ze dne 20. 10. 2011, čj. 2 As 111/2011-56). Od okamžiku doložení plné moci bylo správním orgánem, v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, doručováno pouze zástupci stěžovatele. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že stěžovatel nebyl předvoláván k výslechu, jak se snaží v kasační stížnosti přestřít, nýbrž k ústnímu jednání. Výstupem tohoto jednání je listina nazvaná „Protokol projednávání přestupku“. V protokolu se výslovně hovoří o ústním jednání. Z protokolu na žádném místě nevyplývá, že by se mělo jednat o výslech obviněného z přestupku, jak opět tvrdí stěžovatel. Cílem jednání bylo poskytnout obviněnému právo vyjádřit se ke všem skutečnostem a důkazům, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy, podávat návrhy a opravné prostředky podle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 6. 2017. Nic z výše uvedeného však nepředstavuje případ, kdy by měl stěžovatel v řízení něco osobně vykonat. Doručovat přímo zastoupenému, stejně jako zajištění jeho osobní účasti na ústním jednání, proto nebylo třeba.

[13] Stěžovateli nebylo odepřeno ani právo na spravedlivý proces, ani právo na objasnění věci bez důvodných pochybností, pokud žalovaný zamítl jeho žádost o přezkum kalibrace rychloměru. Podle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění od 2. 5. 2015 (dále jen „zákon o metrologii“) platí, že *„[u]živatel stanoveného měřidla je povinen na žádost osoby, která může být dotčena jeho nesprávným měřením, požádat o přezkoušení stanoveného měřidla.“* Nejvyšší správní soud ze spisu správního orgánu prvního stupně i

spisu žalovaného zjistil, že stěžovatel se před žádným ze správních orgánů postupu podle citovaného ustanovení zákona o metrologii nedovolával. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze obecně vznesl námitku, že funkčnost rychloměru by měla být verifikována ke dni měření, aniž by blíže specifikoval, co by tato „verifikace“ měla obnášet. Žalovaný se touto námitkou stěžovatele zabýval a dospěl k závěru, že je nedůvodná, neboť dle ověřovacího listu platného do 18. 11. 2015 byly prokázány metrologické vlastnosti rychloměru a pořízený záznam nevykazoval znaky, které by navozovaly pochybnosti o správnosti měření. Teprve v řízení před krajským soudem poukázal stěžovatel na možný postup podle § 11a odst. 1 zákona o metrologii. Nelze spatřovat žádné pochybení v tom, že správní orgán podle daného ustanovení nepostupoval. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že možnost požádat o přezkoušení měl pouze stěžovatel, neboť právě on mohl být nesprávným měřením dotčen, a to pouze vůči Policii ČR, tedy uživateli stanoveného měřidla. Takovou žádost nemohl učinit za stěžovatele ani krajský soud. Z textu § 11a zákona o metrologii je zřejmé, kdo má koho o přezkoušení žádat. Je to ostatně podstatné i s ohledem na případnou povinnost žadatele hradit podle § 11a odst. 4 citovaného zákona náklady takového přezkoušení, pokud se ukáže, že žádost byla nedůvodná. Je proto nadbytečné zabývat se tím, zda pro přezkoušení podle daného ustanovení byly nebo nebyly splněny předpoklady, neboť stěžovatel o přezkoušení k tomu povinný subjekt vůbec nepožádal.

[14] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel argumentoval rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 17/2012. Podotkl, že ve zmíněném případě došlo k provedení alespoň části navrhovaných důkazů stěžovatelky, zejména pak k výsledku jednoho z policistů, avšak v nyní posuzovaném případě výslech policisty připuštěn nebyl. Soud nicméně ze správního spisu zjistil, že stěžovatel v řízení před správním orgánem prvního stupně ani v řízení o odvolání výslech policistů jako svědků nenavrhoval. Neprovedení výslechu policistů jako svědků zmínil až ve vyjádření k replice žalovaného u krajského soudu. Stěžovatel ve správním řízení pouze velmi obecně tvrdil možný nesprávný postup při měření, spočívající v neprovedení měření v souladu s návodem k obsluze. Ze spisového materiálu předloženého pro řízení o přestupku Policií ČR je zřejmé, že stěžovatel v místě kontroly souhlasil s naměřenou rychlostí. Tuto informaci nemohl stěžovatel přehlédnout, neboť to bylo zároveň zopakováno i v příkazu a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Pokud stěžovatel vytýkal správním orgánům v řízení před krajským soudem, že měly policisty předvolat samy, pak vzhledem k tomu, že stěžovatel nerozporoval, že na místě samém správnost měření rychloměru potvrdil, soud konstatuje, že nebyl žádný důvod, aby správní orgán sám předvolával policisty za účelem ověření, zda při měření postupovali správně, neboť by to bylo s ohledem na zjištěný skutkový stav nadbytečné. Pokud se stěžovatel přesto domníval, že výslech policistů byl potřebný a vedl by k objasnění nějaké nové skutečnosti, nic mu nebránilo v tom, aby tento úkon sám navrhl. S ohledem na to nelze, pokud jde o provedení výslechu policistů, srovnávat nynější věc s věcí vedenou pod sp. zn. 4 As 17/2012. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku ani nedospěl k závěru, že je pro posouzení věci nezbytné předkládat doklad o proškolení policisty, jak se snaží tvrdit stěžovatel. Toto osvědčení bylo ve spisu založeno nad rámec nezbytného dokazování, avšak když už bylo jednou provedeno, pak to soud pouze konstatoval v rámci vyjmenování důkazů, které osvědčovaly dostatečně skutkový stav jimi posuzované věci. S ohledem na závěry uvedené v bodu [10] tohoto rozsudku však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tento doklad byl v řízení předkládán zřejmě nadbytečně.

[15] Poukazoval-li stěžovatel až v kasační stížnosti na nepoužitelnost obrazového záznamu ze silničního rychloměru, a tudíž neprůkaznost rychlosti pohybu vozidla na snímku uvedeného, z důvodu možného zachycení automobilu na okraji prostoru radarového svazku s poukazem na věci řešené jinými správními orgány, je nutno jej upozornit na § 104 odst. 4 s. ř. s. Kasační stížnost se nemůže opírat o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Jelikož stěžovatel tuto námitku před krajským soudem neuplatnil, i když mu v tom nic nebránilo, nelze se jí nyní v kasačním řízení věcně zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. listopadu 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu